

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 października 2022 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., na podstawie art. 4 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 roku o rencie socjalnej (tekst jedn. Dz. U. z 2022 r., poz. 240 ze zm.) odmówił J. F. prawa do renty socjalnej argumentując, że Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 24 października 2022 roku stwierdziła, że wnioskodawczyni nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy.

[decyzja – k. 58 akt renty socjalnej ZUS]

Od w/w decyzji odwołanie złożyła wnioskodawczyni twierdząc, że powyższa decyzja jest krzywdząca i niezgodna ze stanem faktycznym. Odwołująca wskazała, że od momentu przyznania jej renty socjalnej jej stan nie uległ żadnej poprawie, ma problemy z utrzymaniem równowagi, a podstawowe czynności sprawiają jej trudności. Poza tym ma ograniczone możliwości w swobodnym poruszaniu się, a także cierpi na wadę wymowy, która ma znacząco utrudnia jej funkcjonowanie w społeczeństwie.

[odwołanie – k. 3 akt VIII U 2285/22]

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wskazując argumenty tożsame jak w zaskarżonej decyzji.

[odpowiedź na odwołanie – k. 4 akt VIII U 2285/22]

Na rozprawie w dniu 10 października 2023 roku, wnioskodawczyni poparła odwołanie.

Jej pełnomocnik wskazała, że skarżąca ma bardzo poważną wadę wymowy, co sprawia poważny problem w komunikacji, bardzo często źle się czuje, boli ją głowa, ma drżenie rąk, nie może dźwigać. W jej ocenie niepełnosprawność wnioskodawczyni powstała przed 18 rokiem życia i jest do chwili obecnej. Pełnomocnik nie zgodziła się z wnioskami biegłych, że wnioskodawczyni nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy i podała, że leczy się ona tylko neurologicznie i ostatnio okulistycznie, bo przeszła dwie operacje, natomiast nie leczy się u innych specjalistów niż powołani w toku procesu. Wskazała także, że wnioskodawczyni jest zarejestrowana w urzędzie pracy, ale nie ma dla niej pracy. Pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie odwołania.

[e-protokół rozprawy z 10 października 2023 roku - 00:00:58-00:10:54]

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. F. urodziła się (...), legitymuje się wykształceniem średnim bez matury, nie posiada także wyuczonego zawodu.

[okoliczności bezsporne]

Wnioskodawczyni była uprawniona do renty socjalnej do 31 lipca 2022 roku, a następnie na podstawie ustawy covidowej do 31 października 2022 roku. Następnie w dniu 22 lipca 2022 roku wniosek o ustalenie dalszego prawa do renty socjalnej.

[niesporne ; wniosek k. 51-52 akt renty socjalnej ZUS]

Lekarz orzecznik ZUS, w opinii z dnia 22 sierpnia 2022 roku, stwierdził u wnioskodawczyni bóle i zawroty głowy, wadę wymowy, stan po operacji przepukliny oponowej okolicy potylicznej i usunięciu torbieli skórzastej tej okolicy, stan po wszczepieniu układu zastawkowego z powodu wodogłowia wewnętrznego, a także zez zbieżny naprzemienny leczony operacyjnie – styczeń 2022. Orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 22 sierpnia 2022 roku orzeczono, że wnioskodawczyni nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy.

[orzeczenie Lekarza Orzecznika – k. 53 akt renty socjalnej ZUS, opinia lekarska k. 49 dokumentacji orzeczniczolekarskiej ZUS]

W wyniku złożonego przez wnioskodawczynię sprzeciwu, sprawę rozpoznała Komisja Lekarska ZUS, która w opinii z dnia 24 października 2022 roku stwierdziła u wnioskodawczyni stan po operacji przepukliny oponowej okolicy potylicznej, usunięciu torbieli skórzastej tej okolicy i wszczępieniu zastawki komorowo-otrzewnowej z powodu wodogłowia. Orzeczeniem z dnia 24 października 2022 roku Komisja Lekarska ZUS uznała, że ubezpieczona nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy.

[orzeczenie Komisji Lekarskiej – k. 56 akt renty socjalnej ZUS, opinia lekarska – k. 57-59 dokumentacji orzeczniczolekarskiej ZUS]

W efekcie w/w orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję z dnia 28 października 2022 roku, mocą której odmówił wnioskodawczyni prawa do renty socjalnej.

[decyzja z dnia 28 października 2022 roku – k. 36 akt renty socjalnej ZUS]

U odwołującej, z punktu widzenia lekarza specjalisty w zakresie kardiologii obecnie brak jest danych na rozpoznanie przewlekłych schorzeń kardiologicznych ani internistycznych. W efekcie, z punktu widzenia biegłego kardiologa, biegły nie stwierdził niezdolności do pracy.

[pisemna opinia biegłego kardiologa R. G. – k. 10-11]

Z punktu widzenia lekarza specjalisty w zakresie neurologii u wnioskodawczyni stwierdzono stan po operacji przepukliny oponowej okolicy potylicznej i usunięciu torbieli skórzastej tej okolicy. Stwierdzono także stan po wszczępieniu zastawki komorowo-otrzewnowej z powodu wodogłowia i wadę wymowy. Wnioskodawczyni przeżyła operację przepukliny oponowej okolicy potylicznej i usunięcia torbieli w 1994 roku i założono zastawkę komorowo-otrzewnową średniociśnieniową, która była wymieniana w 1998 r. i w 2001 r.. W styczniu 2022 r. skarżąca przeżyła operację zeza skośnego obu oczu. Rentę socjalną pobierała z powodu planowanego leczenia operacyjnego narządu wzroku.

U odwołującej występują okresowe zawroty głowy, drżenie rąk i nóg, brak objawów oponowych, niewielki zeza naprzemienny, ruchy czynne i bierne kończyn górnych i dolnych w pełnym zakresie, bez objawów patologicznych, czucie powierzchowne tułowia w pełnym zakresie. Aktualne naruszenie sprawności organizmu odwołującej nie uzasadnia z przyczyn neurologicznych orzeczenia niezdolności do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Z przyczyn neurologicznych wnioskodawczyni jest zaadaptowana do swojej niepełnosprawności.

[pisemna opinia biegłego neurologa J. B. – k. 20-22]

Z punktu widzenia lekarza specjalisty w zakresie okulistyki stwierdzono u skarżącej: zeza zbieżny naprzemienny z przewagą oka lewego, stan po operacyjnym leczeniu zeza zbieżnego obu oczu, niezborność krótkowzroczną oka prawego, niezborność i nadwzroczność oka lewego oraz praktyczną jednooczność. Biegła wskazała, że opiniowana jest osobą praktycznie jednooczną (brak widzenia obuocznego) i przy stwierdzonej ostrości widzenia obu oczu nie ma podstaw do uznania jej całkowitej niezdolności do pracy, zgodnie z przepisami orzeczniczymi. Jednooczność stanowi jedynie przeciwwskazanie do wykonywania prac na wysokości, przy maszynach szybkoobrotowych i w zawodzie kierowcy. Wskazane schorzenia nie stanowią jednak przeciwwskazań do wykonywania jakiejkolwiek pracy.

[pisemna opinia biegłego okulisty H. R. – k. 59]

Sąd Okręgowy dokonał powyższych ustaleń w oparciu o załączone akta organu rentowego, dokumenty oraz opinie biegłych z zakresu: kardiologii, neurologii oraz okulistyki.

W ocenie Sądu opinie biegłych są w pełni wiarygodne. Zostały sporządzone przez biegłych o specjalnościach właściwych z punktu widzenia schorzeń wnioskodawczyni. Sama pełnomocnik skarżącej podała, że wnioskodawczyni nie leczyc się u żadnych innych lekarzy specjalistów poza powołanymi przez sąd w toku postępowania.

Biegli zapoznali się szczegółowo z całą przedłożoną dokumentacją lekarską z przebiegu chorób i leczenia wnioskodawczyni i na podstawie tej dokumentacji, a także badania bezpośredniego wydali opinie, które są wewnętrznie spójne, logiczne i kompletne. Opinie w sposób jednoznaczny i przejrzysty obrazują stan zdrowia odwołującej i w oparciu o aktualne wskazania wiedzy medycznej kategorycznie rozstrzygają kwestię braku całkowitej niezdolności do pracy odwołującej się. Dodać należy, że podniesione na rozprawie w dniu 10 października 2023 roku, przez pełnomocnika strony odwołującej, zarzuty dotyczą jedynie subiektywnego odbioru treści opinii biegłego neurologa i okulisty przez odwołującą się i jej pełnomocnika i sprowadzają się do braku akceptacji wniosków tych opinii, orzekających o braku całkowitej niezdolności. Pełnomocnik nie przytoczyła żadnych obiektywnych okoliczności towarzyszących wydaniu opinii czy też merytorycznych zarzutów, bądź zastrzeżeń dotyczących osoby samego biegłego pozwalających na uznanie wydanych przez tych biegłych opinii za nierzetelne czy niepełne. Zarzuty te nie mogły więc się ostać.

Podkreślić należy, że przy ocenie opinii biegłych lekarzy Sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tych opiniach, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego /por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987 roku, II URN 228/87, (...), wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 4 lipca 2018 roku, III AUa 1328/17, Legalis numer 1824314/. Sposób motywowania oraz stopień stanowczości wniosków wyrażonych w opinii biegłych jest jednym z podstawowych kryteriów oceny dokonywanej przez Sąd, niezależnie od kryteriów zgodności z zasadami wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego oraz podstaw teoretycznych opinii /tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2000 roku, I CKN 1170/98, OSNC 2001 nr 4 poz. 84/. Tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej /wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 2000 roku, II UKN 617/99, OSNAPiUS 2002/1/26/. Sąd nie jest obowiązany dążyć do sytuacji, aby opinia biegłego (biegłych) przekonała strony sporu. Wystarczy, że opinia jest przekonująca dla sądu, który wiążąco ocenia, czy biegły wyjaśnił wątpliwości zgłoszone przez stronę. Granicę obowiązku prowadzenia przez sąd postępowania dowodowego wyznacza podlegająca kontroli instancyjnej ocena, czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy /wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 września 1997 roku, II UKN 271/97, OSNP 1998, Nr 14, poz. 430/.

Zaznaczyć należy, że Sąd nie może dopuszczać kolejnych opinii do czasu, aż strona uzyska satysfakcjonującą ją wnioski z opinii płynące. Jak słusznie wskazuje się w judykaturze, opowiedzenie się za odmiennym stanowiskiem oznaczałoby przyjęcie, że należy przeprowadzić dowód z wszelkich możliwych biegłych, by upewnić się, czy niektórzy z nich nie byłiby takiego zdania, jak strona kwestionująca /tak m.in.: wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 28 lutego 2013 roku, III AUa 1180/12, LEX 1294835; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 22 lutego 2013 roku, I ACa 76/12, LEX 1312019/.

Dla sprawy istotne jest to, że biegli wydali niewadliwe i merytorycznie prawidłowo uzasadnione opinie odpowiadając na pytania Sądu w sposób, który umożliwił rozstrzygnięcie sprawy. Sąd nie jest natomiast zobowiązany do dopuszczenia dowodu z opinii innych biegłych w każdym przypadku, kiedy żąda tego strona postępowania. To sąd musi powziąć wątpliwości - czy to sam, czy na skutek stanowisk wyrażonych w toku postępowania przez strony - czy dotychczasowa opinia została sporządzona w sposób prawidłowy, a zatem czy wymaga wyjaśnień lub uzupełnienia, czy też ponowienia przez innych biegłych. Dopuszczenie dowodu z dodatkowej opinii biegłych może być uzasadnione jedynie „w razie potrzeby”, która nie może być wynikiem wyłącznie niezadowolenia strony z niekorzystnej dla niej opinii już przeprowadzonej. Sąd nie jest obowiązany dążyć do sytuacji, aby opinią biegłego zostały przekonane również strony. Wystarczy bowiem, że opinia jest przekonująca dla sądu. Potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony, czy jej przeświadczenia, że dalsze opinie pozwolą na udowodnienie korzystnej dla strony tezy dowodowej. Nie sposób też przyjmować założenia, zgodnie z którym sąd zobowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym przypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna

dla strony /por. wyroki Sądu Najwyższego: z 3 dnia kwietnia 2019 roku, III UK 94/18; z dnia 14 marca 2007 roku, I CSK 465/06, z 27 lipca 2010 roku, II CSK 119/10 i z dnia 20 marca 2014 roku, II CSK 296/13 oraz wyroki Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 21 listopada 2019 roku, III AUa 271/19, Lex 2956821 i z dnia 1 czerwca 2020 roku, I ACa 1068/16, Lex 3109806 oraz powołane tam dalsze orzecznictwo/.

Ostateczne konkluzje Sądu sprowadzały się zatem do stwierdzenia, iż opinie wszystkich powołanych w sprawie biegłych sporządzone zostały zgodnie z wymaganiami fachowości oraz niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym ich przedmiot, a wynikające z nich wnioski są logiczne, prawidłowo uzasadnione, a nadto odpowiadają postawionej tezie dowodowej. Opinie te pozwoliły zatem Sądowi na wydanie merytorycznego rozstrzygnięcia w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne i podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 4 ustawy o rencie socjalnej z dnia 27 czerwca 2003 roku (tekst jedn. Dz. U. z 2020 r., poz. 1300 ze zm.) renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- 1) przed ukończeniem 18. roku życia;
- 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej - przed ukończeniem 25. roku życia;
- 3) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

W myśl ust. 2 art. 4 osobie, która spełnia warunki określone w ust. 1, przysługuje:

- 1) renta socjalna stała - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest trwała;
- 2) renta socjalna okresowa - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest okresowa.

Stosownie natomiast do art. 5 ustawy o rencie socjalnej ustalenia całkowitej niezdolności do pracy dokonuje lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1383).

Zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Przepisy ust. 2 i 3 art. 12 wskazują, że całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Natomiast zgodnie z art. 13 ust. 1 przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Dokonując analizy pojęcia „całkowita niezdolność do pracy” należy brać pod uwagę zarówno kryterium biologiczne (stan organizmu dotkniętego schorzeniami naruszającymi jego sprawność w stopniu powodującym całkowitą niezdolność do jakiegokolwiek pracy),

jak i ekonomiczne (całkowita utrata zdolności do zarabkowania wykonywaniem jakiegokolwiek pracy). Osobą całkowicie niezdolną do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS jest, więc osoba, która spełniła obydwa te kryteria, a więc jest dotknięta upośledzeniem zarówno biologicznym, jak i ekonomicznym. W orzecznictwie przyjmuje się również, że decydującą dla stwierdzenia niezdolności do pracy jest utrata możliwości

wykonywania pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu przy braku rokowania odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Gdy więc biologiczny stan niepełnosprawności lub choroba, nie powodują naruszenia sprawności organizmu w stopniu mającym wpływ na zdolność do pracy dotychczas wykonywanej lub innej mieszczącej się w ramach posiadanych lub możliwych do uzyskania kwalifikacji, to brak prawa do tego świadczenia (wyrok Sądu Najwyższego z 21 grudnia 2004 r., I UK 28/04; LEX nr 979161, wyrok Sądu Najwyższego z 20 sierpnia 2003 r., II UK 11/03, LEX nr 585793; wyrok Sądu Najwyższego z 5 lipca 2005 r., I UK 222/04, LEX nr 989232). Nie ma wobec tego podstaw do przyznania renty socjalnej osobie, która z medycznego punktu widzenia nie jest całkowicie niezdolna do pracy, choćby nie miała możliwości jej podjęcia z innych przyczyn (wyrok Sądu Najwyższego z 9 marca 2006 r. II UK 98/05, opubl. OSNP 2007/5-6/77).

Mając na uwadze powyższe, Sąd zważył zatem, że zgodnie z treścią art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Z dokonanych w sprawie ustaleń wynika, że wnioskodawczyni aktualnie nie spełnia podstawowego warunku, od którego uzależnia się przyznanie prawa do renty socjalnej. Stwierdzić bowiem należy, że wnioskodawczyni nie została uznana przez biegłych za osobę całkowicie niezdolną do pracy, co jednoznacznie koreluje z opinią komisji lekarskiej ZUS.

Biegły kardiolog zajął jednoznaczne stanowisko, że obecnie brak jest danych na rozpoznanie przewlekłych schorzeń kardiologicznych czy internistycznych u skarżącej.

Neurolog u wnioskodawczyni stwierdził stan po operacji przepukliny oponowej okolicy potylicznej i usunięciu torbieli skórzastej tej okolicy oraz stan po wszczepieniu zastawki komorowo-otrzewnowej z powodu wodogłowia i wadę wymowy. Wnioskodawczyni przeżyła operację przepukliny oponowej okolicy potylicznej i usunięcia torbieli w 1994 roku i założono zastawkę komorowo-otrzewnową średniociśnieniową, która była wymieniana w 1998 r. i w 2001 r.. W styczniu 2022 r. skarżąca przeżyła operację zeza skośnego obu oczu. Rentę socjalną pobierała z powodu planowanego leczenia operacyjnego narządu wzroku. U odwołującej występują okresowe zawroty głowy, drżenie rąk i nóg, brak objawów oponowych, niewielki zez naprzemienny, ruchy czynne i bierne kończyn górnych i dolnych w pełnym zakresie, bez objawów patologicznych, czucie powierzchowne tułowia w pełnym zakresie. W ocenie biegłego aktualne naruszenie sprawności organizmu odwołującej nie uzasadnia z przyczyn neurologicznych orzeczenia niezdolności do wykonywania jakiejkolwiek pracy, gdyż wnioskodawczyni jest zaadaptowana do swojej niepełnosprawności.

Z kolei biegły okulista rozpoznał u skarżącej: zez zbieżny naprzemienny z przewagą oka lewego, stan po operacyjnym leczeniu zeza zbieżnego obu oczu, niezborność krótkowzroczną oka prawego, niezborność i nadwzroczność oka lewego oraz praktyczną jednooczność. Biegła wskazała, że opiniowana jest osobą praktycznie jednooczną (brak widzenia obuocznego), ale przy stwierdzanej ostrości widzenia obu oczu nie ma podstaw do uznania jej całkowitej niezdolności do pracy. W przypadku odwołującej jednooczność stanowi jedynie przeciwwskazanie do wykonywania prac na wysokości, przy maszynach szybkoobrotowych i w zawodzie kierowcy. Wskazane schorzenia nie stanowią jednak przeciwwskazań do wykonywania jakiejkolwiek pracy.

A zatem zarówno biegły z zakresy kardiologii, neurologii, jak i biegła z zakresu okulistyki jednoznacznie w swoich opiniach wskazali, że według oceny dokonanej zgodnie z ich specjalizacją medyczną ubezpieczona nie jest całkowicie niezdolna do pracy.

Strona odwołującej przedstawiła swoje zarzuty do opinii biegłego neurologa i okulisty, ale zarzuty te dotyczą jedynie subiektywnego odbioru treści opinii tych biegłych przez odwołującą się i jej pełnomocnika – nie przytoczono żadnych obiektywnych okoliczności towarzyszących wydaniu opinii, żadnych merytorycznych zarzutów bądź też zarzutów dotyczących osoby samego biegłego pozwalających na uznanie wydanych przez tych biegłych opinii za nierzetelne

czy niepełne. Strona skarżąca wskazała jedynie, że nie zgadza się z wnioskami płynącymi z opinii biegłych. Sąd uznał wobec tego wymienione opinie za pełnowartościowe źródło dowodowe w sprawie.

Zaznaczyć w tym miejscu należy, że sposób motywowania oraz stopień stanowczości wniosków wyrażonych w opinii biegłych jest jednym z podstawowych kryteriów oceny dokonywanej przez Sąd, niezależnie od kryteriów zgodności z zasadami wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego oraz podstaw teoretycznych opinii (tak w postanowieniu Sądu Najwyższego z 27 listopada 2000 r., I CKN 1170/98, OSNC 2001 nr 4 poz. 84). Podkreślić należy w tym miejscu, że przy ocenie biegłych lekarzy Sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (wyrok Sądu Najwyższego z 13 października 1987 r., II URN 228/87, (...)).

Ponadto podnoszona przez stronę odwołującą się okoliczność, że niepełnosprawność powstała przed 18 rokiem życia nie ma znaczenia w przypadku, gdy wnioskodawczyni nie jest całkowicie niezdolna do pracy. Sprawa dotyczy prawa do renty socjalnej czyli kwestii powstania całkowitej niezdolności do pracy w okresach podanych we wskazanym wyżej przepisie art. 4 ustawy o rencie socjalnej tj. przed ukończeniem 18 roku życia, w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej albo w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej - przed ukończeniem 25 roku życia. Wnioskodawczyni nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy od dnia 24 października 2022 roku do chwili obecnej, a więc brak jest jakichkolwiek przesłanek do przyznania jej prawa do renty socjalnej.

Sąd przy tym nie neguje – wynika to bowiem z treści opinii, iż wnioskodawczyni jest osobą obciążoną różnymi schorzeniami, jednakże powyższe samo w sobie żadną miarą nie może być utożsamiane z nieudolnością do pracy (art. 12 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych). Biologiczny stan kalectwa lub choroba, które nie powodują naruszenia sprawności organizmu w stopniu mającym wpływ na zdolność do pracy dotychczas wykonywanej lub innej mieszczącej się w ramach posiadanych lub możliwych do uzyskania kwalifikacji, przesądzają o braku prawa do świadczenia rentowego. /III AUa 812/20 - wyrok SA Lublin z dnia 21-10-2020/ Sam fakt występowania dysfunkcji organizmu w związku ze schorzeniami wnioskodawcy nie determinuje istnienia jego niezdolności do pracy, istotne jest czy i w jakim zakresie schorzenia te wpływają na utratę zdolności do pracy. Oceny w tym przedmiocie dokonują biegli, posiadający odpowiednie wiadomości specjalne, w oparciu o dokumentację medyczną oraz wyniki badania odwołującego się. /III AUa 128/21 - wyrok SA Lublin z dnia 01-07-2021/.

Wskazać również należy, że na stanowisko Sądu co do oceny poprawności i wiarygodności opinii biegłych, pozostaje bez wpływu treść orzeczenia o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności wnioskodawczyni. Nie ulega bowiem wątpliwości, że orzeczenie powyższe wskazuje jedynie na określony stan zdrowia skarżącej, zawiera wskazania dotyczące odpowiedniego zatrudnienia, nie określa zaś ich wpływu na zdolność do pracy zarobkowej. Zmieniennym jest, iż pojęcie niepełnosprawności na gruncie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych nie pokrywa się z pojęciem niezdolności do pracy w rozumieniu ustawy emerytalnej. W wyroku z dnia 20 sierpnia 2003 r. (II UK 386/02 OSNP 2004/12/213), Sąd Najwyższy odnosząc się do obu pojęć wskazał, iż na gruncie obowiązującego prawa nie ma podstaw do ich utożsamiania. Różnice występują zarówno w płaszczyźnie definicyjnej (pojęcie niezdolności do pracy, zawarte w ustawie o emeryturach i rentach z FUS jest inne niż pojęcie niepełnosprawności, zawarte w ustawie o rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych), jak i w zakresie orzekania o każdym z tych stanów. Są one też przesłanką do przyznania innego rodzaju świadczeń (uprawnień). Niepełnosprawność sama przez się nie zawsze uniemożliwia świadczenie pracy. /Por też (...) 17/21 - postanowienie SN - Izba Pracy z dnia 21-01-2021, III AUa 196/20 - wyrok SA Szczecin z dnia 18-06-2020, III UK 21/19 - wyrok SN - Izba Pracy z dnia 29-01-2020 / Obowiązujące przepisy nie przewidują, że orzeczenie o znacznym stopniu niepełnosprawności ma być traktowane na równi z orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS o całkowitej niezdolności do pracy, ustalonej na podstawie art. 12 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, podobnie orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności. /III AUa 930/18 - wyrok SA Lublin z dnia 21-11-2019/.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie wnioskodawczyni.